

Késdobálós

mariska néni nem lesz bűdös, de jó szagú sem. s hogy megretten szegény!, amikor arca előtt elsuhan, és alig pár centire tőle hegyével beleáll a gang egyik faoszlopába a kés, s a lendület még rezgetti kicsit. sokat kell gyakorolnom, amíg ilyen fölényesen megtanulok dobni, és a sárpucoló vaskót, a konyhából kilopott késeket hat-nyolc méterről biztosan állítom bele az eperfa vastag törzsébe az udvari budi mellett. a pengét mutató- és hüvelykujjam közé szorítom, s megsaccolom távolságomat a fától. érzem a hajítás erejét. indiánosdit játszunk a szomszéd gyerekekkel. egyikük néha apja titokban tartott légpuskáját is kilopja, üres konzervdobozokra lövöldözünk, máskor meg u-szeges csúzlival, szöges nyílvesszővel próbálgatjuk ügyességünket. egyszer a mosóteknőt is kivisszük a jókora lapos gödörbe, ahol esős időben felgyülemlik a víz, s így kenuval siklunk majd a nyárfák között, pontosabban botokkal rugaszkodunk el a gyerektérdig érő víz aljától, s teknőnket alkalmi cél felé terelgetjük ott, ahol néhány év múlva egy kora őszen apám levágja a negyedik szomszédot a fáról. amikor majd megyek haza az iskolából, megijedek, mert rendőrök kérdezgetik apámat. három nap múlva pedig borzadva nézem a fiatal, svájcisapkás szomszédot, ahogy vastag, fehér kötéssel a nyakán kikönyököl a deszkakerítésükön. mosolyog. akkor még jóra fordulhatna a története (persze, mi az, hogy jóra?), de néhány hónap múlva nem vágja le senki. árva lesz a kamaszlánya, aki még később vihorászva megy előttem a barát-nőjével az iskolába. s árva nagyon mariska néni is! arca nagyanyám arcánál is ráncosabbá vénül. magas, hajlott hátú öregasszony, sötét ruhákban,

kötényben jár. nem lesznek gyerekei, hozzá-
tartozói, eltartási szerződést köt a házára egy
kétgyerekes családdal, és majd sokat veszekszenek
– az ilyen szerződéseket mindig megeszi a fene!
aztán nyilván ő is meghal. fogalmam sem lesz,
hogy mikor és mibe. később az arcára sem emlék-
szem, csak a ráncaira, és hogy öregszaiga lesz. nem
jó, nem is bűdös. inkább áporodott. mariska nénit
stikkés vénasszonynak gondoljuk: utcabeli
gyerekek. s kicsit úgy bánunk, pimaszkodunk
vele. pedig csak öreg lesz, s egyedül él;
tehetetlen a csúfolódó kölykökkel. a felnőttek
persze megzavarnak bennünket néha, amikor
mariska nénivel szemtelenkedünk. nagyanyám is
kioszt néhány pofont, bár ő is öreg, de jól bírja
majd magát. mariska néni már rég halott lesz,
amikor nagyanyám még mindig rosszállóan
emlegeti, hogy belevágtam az oszlopba
a kést a szerencsétlen vénasszony orra előtt.

Zongora

negyven év múlva, már nem lesz éles a kép. nem
fogok emlékezni, ősz lesz vagy tél, csak hogy
korán sötétedik, s a kultúrház résnyire nyitott ab-
lakán zongoraszó botladozik az utcára. talán ősz
lesz mégis. késő ősz. vagy csak túlfűtik az aprócska
termet, ahol a pianínó előtt osztálytársam klimpíro-
zik. a kinti sötétből jól látom majd, ahogy a sánta
és öreg tanár ad neki egy nyaklevest, mégis
irigylem, mert zongorázhat. a tanárt utálni fogom.
a járdáról bámulok be az ablakon, mint rimbaut
rongyosai, szívom magamba az illatot, annak
a világnak az illatát, amely messziről látszik csak,
mert apámék a község szélén laknak, ahol akkor
még nem lesz kövesút se, csak járda, és az út-
keresztezéseknél a lovas kocsik, traktorok
esős időben felhordják rá a sarat, amit majd le kell
vakarni a bakancsról. amikor bámulok be a kissé
nyitott ablakon, vagyis kamasz koromban, az utcai
lámpák gyéren világítják meg a környéket. kevés
lesz a gépjármű, inkább csak mackónadrágos

nénik, kucsmás férfiak közlekednek. vagy tápot tolnak, takarmányt a hízónak. lesz, aki két zsákot is föltesz a biciklivázra. nem messze a lapos tetejű áruház kirakata világít az utcára. az épületet nem sokkal hamarabb adják át, s a korábbihoz képest bőséges lesz benne a választék, úgyhogy már nem kell a közeli városba vonatozni, ha cipőt akarunk venni. a házakban szénnel fűtenek majd, a légnyomás leszorítja a füstöt, de akkor még nem hallunk szmogról, nem fogom tudni, hogy egészségtelen, sőt kimondottan szeretem a kesernyés, fojtó illatot. később már nem emlékszem, mit keresek azon az estén a kultúrház előtt. talán az ábécébe küldenek szüleim? csak a pillanat ég belém, a boldog, mégis kesernyés pillanat, amikor osztálytársam keze alól kibukdácsolnak a zenehangok a füstszagú, karácsony előtti utcára, ahol jönnek és mennek az emberek, köszönnek, szóba állnak egymással, és én arra gondolok, bárcsak ott ülhetnék a zongoránál, hangokat csalogathatnék hangszerekből. gitár is jó lenne. vagy szájharmonika. pedig énekelni sem tudok majd, csak szeretek. de mindenki kiröhög, mert nincs hallásom. így mondják. kiröhög anyám, nagyanyám sóhajtozik, az énektanár legyint, később majd a gyerekeim is kiröhögnek. s hogy mégis mitől boldog is az a keserédes pillanat ott a kultúrház előtt? talán, hogy akkor még olyannak képzelem a jövőt, amilyen sosem lesz. hogy nem lesz olyan, negyven év múlva már nem zavar – lassan megszokom magam.

Jenei Gyula (Abádszalók, 1962): költő, újságíró. Az *Eső* című negyedévente megjelenő irodalmi lap alapító szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Az időben rend van* (FISZ, 2011).